

РЕШЕНИЕ

№ 1980

гр. София, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 15.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **140** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на М. Ю. К.- гражданин на Р. федерация срещу Решение №20381/08.12.2023 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Ю. К.- гражданин на Р. федерация .

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при издаването му административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като не е отчетено, че същият има основателни съмнения от преследване поради своята публична подкрепа за А. Н. и своята откритост по повод сексуалната си ориентация и не е отчетено, че спрямо него се води наказателно дело по чл.280 от НК на Р. федерация затова, че е правил изказвания, призоваващи към действия за нарушаване на териториалната цялост на Руската федерация. Посочва се още, че административният орган не е анализирал бежанската история на търсещия закрила и не отчетел обстоятелството, че той е с различна сексуална ориентация и приемането на закони, с които се налагат репресии върху лицата, които говорят или противопоставят на политиката на П. и в Руския наказателен закон ще бъдат внесени изменения за извършени престъпления от лица с различна социална ориентация, като завръщането му в страната на произход, ще доведе до преследване и

опасения, а и може да получи затвор от няколко години. Наред с това се сочи, че в решението липсва произнасяне относно сигурността в страната на произход на търсещия закрила. Иска се отмяна на решението и връщане на преписката за ново произнасяне при спазване на дадените указания .

В съдебно заседание, оспорващият- М. Ю. К., редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се явява и с помощта на преводач от руски Н. Д. поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата се поддържа от адвокат А., редовно упълномощена. Съображения относно незаконосъобразността на решението развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от юрисконсулт Х. редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 17.07.2023 година оспорващият депозирал молба за закрила пред ДАБ.

След регистриране на молбата, оспорващият попълнил Регистрационен лист, в който посочил, че имената са му М. Ю. К., етническа принадлежност – руснак, роден е в Р. федерация, Ч. област, по религия- православен, образование висше, неженен, владее руски език, снета му е Е. дактилоскопна експертиза и е запознат със Списъка на организациите, които предоставят правна помощ.

На 27.07.2023 година с оспорващия е проведено интервю в присъствието на преводач от руски език – А. Г., в което посочил, че е съгласен да бъде преводач А. Г., няма комуникативни пречки, напуснал е легално родината на 24.09.2022 година и заминал за К., след това заминал със самолет за Т. и с него е пътувал А. Л./ с който са двойка от 10 години/, като от Т. взели самолет за Б., Румъния и избрали Румъния, защото А. чакал румънско гражданство и там са подали молба за убежище в края на месец декември 2022 година, но тъй като са имали българска виза са ги изпратили в Б., обжалвали са това решение, но съдът е отхвърлил жалбата, и на 05.07.2023 година са пристигнали в Б., като е имал само българска виза. Посочил е, че е напуснал държавата си на произход, защото на 06.03.2022 година той и А. бил задържани на протест на 06.03.2022 година, който се е провел към 18,00 часа и за митинга разбрали от телеграм канала на Н.- той казал, че който не е съгласен с политиката на К. на площада, излезли са да защитят правата на ЛГБТ и бил подготвил листовки за защита на ЛГБТ, но като отишли на площада имало полицаи и като започнал да раздава листовките, но полицаите ги повалили ,взели им листовките, удряли ли ги с палки по главата, като им сложили белезници, като протестът не е бил разрешен от официалните власти и те излезли буквално за една минута, но са ги задържали, качили ги в колата и ги отвели в полицейското управление, като ги попитали дали са педераста , като те не отговорили конкретно, но има казали, че вече 9 години живеят заедно, извикали го на разпит и го попитали защо е излязъл на неразрешен митинг, като той казал, че в защита на ЛГБТ хората, и че е против политиката на К. и войната, а следователят му казал, че ако продължава да присъства на несъгласувани протести и да изказва неодобрението си към политиката на К. и да подкрепя ЛГБТ

могат да го изпратят в затвора. За разпита са съставили Протокол и са извикали А., освободени са и вечерта се прибрали в дома им, а по-късно отишли в болницата за преглед, а от там им казали, че имат сътресение на мозъците, като има медицински документ за това, а след една седмица получили призовка да се явят в полицията на 17.03.2022 година. На посочената дата отишли и следователят им казал, че имат повдигнато обвинение по чл.280 от НК на Р. федерация – това е член за екстремизъм, а по-късно са се явили на съд и са им наложили глоба в размер на 100 000 рубли, която са заплатили от страх да няма последващо съдебно преследване спрямо тях и съдията го предупредил, че ако още веднъж отиде на неразрешен протест, ще бъде наказан със затвор. Посочил, още, че на 17.09.2022 година той и А. получили обаждания на мобилните си телефони са им съобшили, че трябва да се явят на разпит на 26.09.2022 година, но се уплашили, че могат да ги изпратят в затвора и затова на 24.09.2022 година напуснали Русия легално със самолет, като на 28.09.2022 година, когато вече били на територията на К. получили обаждане от хазайката им, че са идвали в квартирата полицаи и той не може да се върне в Русия, защото спрямо него има възбудено наказателно дело по чл.280,ал.1 от НК за провеждана от него опозиционна дейност и не е съгласен с К., защото той не може да се държи за ръцете с А. и да изразява свободно чувствата си, а в социалните мрежи той се противопоставя на режима на К., има документи за образуваното дело срещу него, но поради бързината не ги взел, посочил, че хора като него могат да бъдат принудително настанени в психиатрична клиника, а при напускането на Русия не са имали проблеми, само са ги питали причината за напускане на Русия, не е бил член на политическа партия и ако се завърне в Русия може да бъде осъден по чл.280 от НК и като хомосексуалист се страхува за живота си и от РБ иска предоставяне на закрила.

На 16.11.2023 година интервюиращ орган при ДАБ към МС депозирал до Председател на ДАБ писмено становище, в което посочил, че на търсеция закрила следва да бъде отказано предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут.

На 08.12.2023 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 20376, с което отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението е връчено на оспорващия на дата 15.12.2023 година и тестът му е преведен с помощта на преводач от руски език.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

От показанията на свидетеля А. Л.- приятел на оспорващия се установява причината за напускането им, както и опасенията, които изпитва оспорващият ако се завърне в страната си на произход.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84,ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №20376/08.12.2023 година на Председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са

материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.48,ал.1,т.1 от ЗУБ е предоставено правото да издава решения за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут, респективно на това да издава решения за отказ за бъде предоставена международна закрила.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето М. Т. заема длъжността- Председател на ДАБ към МС.

Решението отговаря на изискванията за форма и съдържа фактически и правни основания за издаването му – чл.75,ал.1,т.2 във връзка с чл.8 и чл.75,ал.1 т.4 от ЗУБ.

При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа по ред молба за закрила в РБ на дата 17.07.2023 година, като на тази дата е регистрирана същата, отправена е покана за явяване на интервю, попълнил е регистрационен лист, снета му Е. дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсеция закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС. Според легалното определение на параграф 1,т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш., както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство,а,чужденец,търсец закрила“е този,който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1,т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република Б./ параграф 1,т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсец международна закрила молба от 17.07.2023 година представлява първа такава, а производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила. в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 17.07.2023 година и то лично в съответствие разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от руски език, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че„молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно;

в) „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство,

който/което е подал/о молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение; а

„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС; и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл.61,ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република Б., текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от руски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС.

Производството е приключило без забавяне, като в предвидения по чл.74 от ЗУБ срок до 4 месеца от образуването на производството по общия ред интервюиращ орган изготвил становище, в което посочил, че молбата за предоставяне на международна закрила следва да бъде отхвърлена и изпратил личното дело на Председател на ДАБ. След получаване на личното дело на търсещия закрила и срока, предвиден в нормата на чл.75 от ЗУБ- в срок до 6 месеца от образуване на производство по общия ред Председател на Държавната агенция за бежанците взел решение, с което отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила. Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл.1 ,т. 1, буква и от Директивата означава признаването от държава- членка на граждани на трета

страна или лице без гражданство, статут на лице,
„статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си Р. федерация заради политически проблеми в страната му на произход и то легално, като имал издадена българска виза за срок от една година и необезпокоявано е заминал за Т. със самолет, после за Румъния, където приятелят му и партньор имал процедура за придобиване на румънско гражданство, а така също и с заявената от него различна сексуална ориентация. Но обосновано административният орган е приел, че е налице разминаване в твърденията на търсещия закрила – самият оспорващ твърди, че е участвал в протест на 06.03.2022 година и е бил задържан малко след 18,00 часа, което е потвърдено и от неговия партньор, който също е участвал в протеста, но от съставения Протокол от 06.03.2022 година № 74/1267892 е видно, че задържането е станало в 16,15 часа и този представен Протокол не е в оригинал, и липсва положен печат и подпис на длъжностното лице, което го е съставило. Наред с това, самият оспорващ е посочил, че не може да представи оригинал на този документ, както и на останалите относими документи, тъй като се е наложило много бързо да бяга, но от интервюто се установява, че той е имал на разположение една седмица от датата на обаждането му през месец септември 2022 година до твърдяната дата на напускане на Р. федерация- от 17.09.2022 година, когато твърди, че са му се обадили от полицията, че следва да се яви на разпит на дата 26.09.2022 година до датата на напускане-24.09.2022 година е имал възможност да подготви всички документи, които са му необходим във връзка с бежанската му история. Нещо повече дори- от представения документ за посещение на болнично заведение не може да се установи, че посочените травматични увреждания са вследствие на участието му в протест, че същите са настъпили именно от нанасянето на побой от полицаите и то по време на протеста, но дори и да е участвал в този протест, действията по задържането му не са били насочени само спрямо него или спрямо неговата сексуална ориентация, а са продиктувани от участието в неразрешен протест и затова твърди, че е бил задържан, а не заради своите политически убеждения или различна сексуална ориентация. Наред с това е установено, че търсещият закрила след като е бил на дело на дата 18.04.2022 година е бил предупреден от съдията да не участва повече в неразрешени протести, а не защото е имал различна сексуална ориентация или политическо мнение. Оспорващият нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство представи доказателства, които сочат на каквото и да е осъждане, в това число за заплащане на глоба в размер на 100 000 рубли, а представената от него призовка от 17.03.2022 година единствено установява, че той е викан на разпит, но не и че е осъждан. Наред с това, твърдението на оспорващия, че на дата 17.09.2022 година полицията му се е обадила по телефона, за да присъства на дело на дата 26.09.2022 година също е нелогично, защото полицията на Р. федерация едва ли използва този способ за призоваване и уведомяване. Няма и доказателства, че спрямо него е образувано дело по чл.280 от НК на Р. федерация за екстремизъм и ако спрямо него е имало образувано такова дело, то възниква въпросът как легално със самолет същият е напуснал страната си и с издадена виза- очевидно е, че ако е имал образувано дело за екстремизъм, то той не би напуснал страната си. Соченото е само и единствено с цел неговата защитна теза и улеснен достъп за получаване статут на бежанец. Не се доказва, че оспорващият е подложен на преследване в страната си на произход поради своята сексуална

ориентация, още повече, че не само той и но свидетелят Л./ с когото са партньори изрично заяви в съдебно заседание, че те са заедно от 11 години/ като съдят кредитира показанията на този свидетел/, но до напускането на страната си той не е бил арестуван, задържан и не е оказвано никакво психическо и физическо въздействие върху него заради сексуалната му ориентация, не е дискриминиран по полов признак и сексуална ориентация, а напротив – той е работил в страната си, имал е достъп до здравни заведения и не е лишен от правото да изкарва прехраната си, и то да е обусловено от сексуалната му ориентация. Обосновано административният орган е анализирал представеното Писмо от А. „М.“ и е приел, че това Писмо не сочи на лично и конкретно посегателство върху оспорващия по повод неговата сексуална ориентация, а напротив- в него се посочват общоизвестни факти за Русия, без да са посочени конкретни доказателства за лично преследване на оспорващия и не е ясно как организация, създадена и работеща в Румъния е направила заключение за наличие на заплаха за руски гражданин, базирайки се на общоизвестна информация в страната му на произход. Обстоятелството, че оспорващият се е свързал с тази организация в Румъния по никакъв начин не може да доведе до извод, че той е бил подложен или ще бъде подложен на преследване заради своята сексуална ориентация, още повече, че до момента на напускането си той не е имал никакви проблеми, свързани с тази сексуална ориентация – имал е жилище, както твърди и то под наем, работил е, ползвал е здравни услуги и по никакъв начин не е бил дискриминиран, а твърдението, че колегите му ще го издадат на полицията, ако продължава да говори за режима в К., не може да доведе до извод, че е налице основателен страх от преследване.

Представеното Писмо от „А. интернешенъл“, както и интернет материалите също не сочат на конкретно лично посегателство или заплаха от посегателство срещу оспорващия, защото информацията е общоизвестна и не може да доведе до извод, че спрямо оспорващия е осъществена такава заплаха или може да бъде осъществена в бъдеще такава, за да се приеме, че той е подложен на риск от преследване заради своята сексуална ориентация. Дори оспорващият да принадлежи към хомосексуалната общност, то самата му принадлежност не може да обуслови и до доведе до извод, че на него следва да бъде предоставена международна закрила.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата „бежанец“ е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна, а „статут на бежанец“ е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II, озаглавена „Оценяване на молбите за международна закрила“ определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в Параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от

молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване, като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, Параграф 4 от Директивата фактът, че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“ освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи-Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат- държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“. Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция- трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от [ЕКПЧ], или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а), а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми- физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване. Но от проведеното интервю не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец и не може да се направи обоснован извод, че ако се завърне в страната си на произход, той ще бъде подложен на преследване само заради своята сексуална ориентация.

Обстоятелството, че в страната му на произход е приет Закон на 24.11.2022 година водещ до дискриминация на хомосексуални двойки и той се определя от редица международни групи за дискриминационен, то това само по себе си не може да доведе до извод, че само сексуалната му принадлежност би била основание той да бъде подложен на преследване, още повече, че липсват доказателства той да е бил гей- активист и да е заплашен под каквато и да е форма или спрямо него да е осъществено насилие под каквото и да е форма. В тази връзка съгласно § 56 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН, лице, което е беглец от правосъдие не може да се третира като бежанец, такова лице се приема за бежанец когато е жертва или потенциална жертва на несправедливост. Следователно, за да бъде прието едно лице като бежанец, то не е достатъчно същото да е заплашено от налагане на наказание за евентуално бъдещо извършено от него деяние, което е наказуемо съобразно законите на страната му на произход.

Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквото и да било заплаха. Напротив- ако е имал сериозни заплахи от каквото и да е естество/ а той самият сочи, че не е имал лични заплахи/, то възниква въпросът как легално е напуснал родината си и е дошъл в РБ със самолет и издадена виза.

С оглед на това ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН-това е лице, което по причини ,различни от изброените в определението за бежанец ,доброволно напуска страната си , за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в"от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си Р. федерация поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал Р. федерация са само и единствено лични и базирани на желанието му за по- добър живот и

най- вече неговият приятел да отиде в Румъния, за да получи румънско гражданство/ той като той е подал молба за придобиване на такова.

От приложената Справка за ситуацията в страната на произход на оспорващия е видно, че в Р. федерация не е налице въоръжен конфликт по смисъла, заложен в международното право и правото на ЕС и не е установен реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства при връщането си в посочената от него страна на произход, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп, както и да се установи там. Не е налице и заплахата спрямо оспорващия, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9,ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15,ал.1,б."в", във връзка с чл.2,б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Съгласно Доклад на ВКБООН за „ Правни съображения относно достъпа до защита и връзката между бежанеца и третата страна“ в контекста на връщането и трансфера към трета сигурна страна , концепцията на първа сигурна страна на убежище е общо прилагана в случаи, в които в предишна държава лицето вече е намерило международна закрила, която продължава да бъде достъпна и действаща за засегнатия индивид. Съгласно заключения на Изпълнителния комитет на ВКБООН би трябвало да се обърне внимание на концепцията, че убежището не би трябвало да бъде отказвано само на основание, че то би могло да бъде поискано от друга държава, в случаите обаче в които изглежда, че лице преди да поиска убежище вече е имало близка връзка с друга държава, тя/ той може, ако изглежда справедливо и разумно да бъде призован да поиска убежище първо от тази държава и изискването на връзка на бежанеца или търсещия убежище с третата страна не е задължително съгласно международното право. Лицето също може да бъде върнато в държава, през която е преминало по пътя си и в съответствие със Заключение № 15 на Изпълнителния комитет на ВКБООН, чуждият гражданин е подал молба за закрила едва след като е бил върнат от Румъния/ при положение, че е имал издадена виза и би следвало ако иска статут на бежанец да пристигне първо в РБ/ и е напуснал родината си легално със самолет и то за Румъния. Заявеното от оспорващия във връзка с личното положение в Р. федерация и твърдението, че е прието Решение забраняващо дейността на ЛГБТ не е подкрепено с доказателства.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини, посочени в разпоредбата на чл.9,ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от него причини да живее в Б., безспорно имат само и единствено личен характер.

В контекста на всичко изложено дотук настоящата съдебна инстанция намира, че

оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.
Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на М. Ю. К.- гражданин на Р. федерация срещу Решение №20381/08.12.2023 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Ю. К.- гражданин на Р. федерация .

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на **СТРАНИТЕ.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: